

Sygn. akt II CSK 562/14

POSTANOWIENIE

Dnia 22 kwietnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Henryk Pietrkowski

w sprawie z powództwa "T. [...]" Spółki z ograniczoną
odpowiedzialnością z siedzibą w S.

przeciwko E. W.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym

w Izbie Cywilnej w dniu 22 kwietnia 2015 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 5 lutego 2014 r., sygn. akt I ACa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna ukształtowana została w przepisach kodeksu postępowania cywilnego jako nadzwyczajny środek zaskarżenia, nakierowany na ochronę interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa i jednolitości wykładni oraz usunięcie z obrotu prawnych orzeczeń wydanych w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwych, nie zaś jako ogólnie dostępny środek zaskarżenia orzeczeń nie satysfakcjonujących stron. Koniecznej selekcji skarg pod kątem realizacji tego celu służy instytucja tzw. przedsądu, ustanowiona w art. 398⁹ k.p.c., w ramach której Sąd Najwyższy dokonuje wstępnej oceny sprawy przedstawionej mu ze skargą kasacyjną. Zakres przeprowadzanego badania jest ograniczony do kontroli, czy w sprawie ujawniły się przewidziane w art. 398⁹ § 1 pkt 1 - 4 k.p.c. okoliczności przemawiające za przyjęciem skargi do rozpoznania.

Pełnomocnik powoda w skardze kasacyjnej wniesionej od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 5 lutego 2014 r. wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania oparł na przesłance wskazanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

W ocenie skarżącego skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, ponieważ Sąd Apelacyjny naruszył art. 65 § 2 k.c. przez jego niezastosowanie, przyjmując, że „Zamiar stron przy zawieraniu umowy wynika z treści pisemnej umowy wiążącej strony”, a także naruszył art. 378 § 1 k.p.c. przez nierozpoznanie zarzutu naruszenia art. 299 k.p.c., co doprowadziło do nierozpoznania sprawy w granicach apelacji.

Szczegółowa analiza uzasadnienia wniosku nie pozwala na stwierdzenie, że powołana przesłanka została wykazana.

Powołując się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej należy wykazać, że popełnione przy ferowaniu zaskarżonego orzeczenia uchybienia w zakresie stosowania prawa miały charakter kwalifikowany i nie podlegały różnym ocenom, były więc dostrzegalne w sposób oczywisty dla przeciętnego prawnika (por. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 grudnia 2000 r., V CKN 1780/00, OSNC 2001, nr 3, poz. 52, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia z 22 marca 2001 r., V CZ 131/00, OSNC 2001, nr 10, poz. 156). Wskazanie przez Sąd

Apelacyjny, że „Zamiar stron przy zawieraniu umowy wynika z treści pisemnej umowy wiążącej strony” nie stanowi - wbrew twierdzeniom skarżącego - oczywistego naruszenia art. 65 k.c. Przede wszystkim należy zaznaczyć, że z orzecznictwa nie wynika zakaz ustalenia zamiaru stron przy wykładni oświadczeń woli złożonych w formie pisemnej w oparciu o treść umowy. Sąd Najwyższy wielokrotnie zaznaczał w swych orzeczeniach, że wykładni poszczególnych wyrażen dokonyje się z uwzględnieniem kontekstu, a zwłaszcza związków treściowych występujących między zawartymi w dokumencie postanowieniami (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 listopada 1997 r. I CKN 825/97, OSNC 1998, nr 5, poz. 81 oraz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 kwietnia 2013 r., IV CSK 569/12, nie publ.).

Odnosząc się do twierdzonej przez skarżącego oczywistej zasadności jego skargi ze względu na naruszenie przez Sąd Apelacyjny art. 378 § 1 k.p.c. podkreślić należy, że porównanie podniesionych w apelacji zarzutów naruszenia prawa procesowego z zarzutami, do których odniósł się Sąd Apelacyjny w uzasadnieniu wyroku, nie prowadzi do wniosku, że uchybienie miało charakter kwalifikowany.

Należy nadto zaznaczyć, że o przyjęciu skargi kasacyjnej do rozpoznania nie decyduje samo oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego przez sąd, który wydał zaskarżone orzeczenie, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (por. orzecznictwo przytoczone w motywach postanowienia Sądu Najwyższego z 6 listopada 2012 r., III SK 16/12, Lex nr 1232793). Mimo bowiem nawet oczywistego naruszenia prawa, wyrok może być prawidłowy (postanowienie SN z dnia 7 grudnia 2011 r., V CSK 113/11, nie publ.).

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).